

بی آنکه خود بخواهم
یا حتی به نوشانوش
پستانهای زنی را
لبهای طلب بگشایم
به ساعتی نامنظر
از گاهواره جنبان در افسانه‌ها
• بازم گرفتند
ازینگونه‌ام فرود آوردند
بر خشت خامدستی و
• خاکستر دانائی
بی که واژه‌ئی را
حتی
بشناسم
قصیده‌ئی از اوراد و پچپچه
از گوشه‌هایم گذراندند
و گفتند:
" زاده شدی ! "

لبانی د شوار و زهرگین
شیره از استخوان و
طراوت آدمی
• بنوشند
چنین کردند و گفتند:
" شکستی ! "

بر اراده نیاکان و نوادگانم تکیه دادم و
در آنان
- چنانکه اسیران -
در نگرستم !

به واپسین
از گاه و مرگ آکندند پوستم را
و بر آویختندم
از دروازه شهرهای شکست خورده
راستحلاج را
شانه به شانه

که جسد شرنوز
با باد و خورشید به سخن بود
گفتند:
" مرده‌ئی ! "

به دیگر بار
در گهواره مه‌آلوده
نطفه می‌بستم
و حلاج
به آوائی دلکش
تا بمی‌داد
تا دوباره
بر خشت تجربه و
خاکستر نادانی
• زاده شوم

میرزا آقا عسگری (مانی)

پس
واژگان را
به هیئت شورشگری در آوردم
- بی قرار و هول‌انگیز
و آمیزه پچپچه‌ها را
به هیئت چکامه‌ئی
از آنگونه که خود می‌پسندم !
به پسینتر
زیان بریده و به زنجیراندر
بر پیلی به مضحکه آراسته
بر نشاندم
از آنگونه که خود می‌پسندد !

چه تلخ بود
گذر از بازار بردگان و
کوچه‌های خاموش شده
بوقتی که